

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: sobota, 06, marzec 2021 15:35

Bartłomiej Zydel

Odsłony: 966

Naczelny Sąd Administracyjny analizując legalność decyzji w przedmiocie odszkodowania za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości wypowiedział się w tytułowej kwestii. Jakie stanowisko zajął Sąd?

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowisko odmawiające spadkobiercom prawa dochodzenia odszkodowania za wywłaszczenie nieruchomości wyłącznie z powodu ujęcia w art. 128 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami jedynie właściciela wywłaszczonej nieruchomości jako osoby uprawnionej do złożenia wniosku o odszkodowanie oraz braku przepisu wyraźnie dopuszczającego sukcesję tego roszczenia nie jest uprawnione. Albowiem zdaniem NSA skoro przepisy dopuszczają występowanie o odszkodowanie w znacznym oddaleniu czasowym od momentu wywłaszczenia, to założyć należy, że na skutek upływu czasu właściciel wywłaszczonej nieruchomości może już nie żyć – przy czym nie sposób jest uznać, że uprawnienie do uzyskania odszkodowania miało charakter roszczenia osobistego, tj. wygasającego wraz ze śmiercią właściciela. Sąd zauważył przy tym, że w myśl art. 136 ust. 3 u.g.n. poprzedni właściciel lub jego spadkobierca mogą żądać zwrotu wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej nieruchomości albo części wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej części, jeżeli nieruchomość lub jej część stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Tym samym według NSA skoro roszczenie o zwrot nieruchomości przechodzi na spadkobiercę właściciela tej nieruchomości, to nie sposób uznać, że roszczenie o wypłatę odszkodowania za wywłaszczenie nieruchomości, stanowiące ekwiwalent za wywłączoną nieruchomość, nie przysługuje temu spadkobiercy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 31 stycznia 2019 r., sygn. akt I OSK 972/17).

Naczelny Sąd zwrócił także uwagę na to, że brak przyznania odszkodowania za pozbawienie własności pozostawałby w sprzeczności z art. 1 Pierwszego Protokołu Dodatkowego do Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, który podkreśla konieczność utrzymywania uzasadnionego prawnie zaufania obywateli do Państwa i prawa pochodzącego od Państwa, jako elementu składającego się na zasadę praworządności i zobowiązującego władze do eliminowania dysfunkcyjnych regulacji z systemu prawnego i naprawiania pozaprawnych praktyk.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 lutego 2021 r., I OSK 2492/20

Źródło: [CBOSA](#)